

บทที่ 3

รูปแปร และความถี่ในการใช้รูปแปรของเสียง (ฑ)

จากวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลดังที่กล่าวไปแล้วใน 2.6 การจัดระเบียบและวิเคราะห์ข้อมูล และจากข้อมูลทางสังคม และข้อมูลของเสียง (ฑ) ของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเสนอไว้ในภาคผนวก ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบการแปรของเสียง (ฑ) และความสัมพันธ์ของปัจจัยทางสังคมต่างๆ กับการแปรของเสียง (ฑ) ที่ปรากฏดังต่อไปนี้

3.1 รูปแปรของเสียง (ฑ)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลของเสียง (ฑ) ทั้งหมดที่ปรากฏ พบรูปแปรของเสียง (ฑ) ทั้งหมด 3 รูปแปร ดังนี้

3.1.1 [ฑ] เป็นเสียงเสียดแทรกที่เส้นเสียง อโม่หะ และขึ้นจมูกมาก (strongly nasalized voiceless glottal fricative)

เป็นรูปภาษาที่ปรากฏใช้ในระบบเสียงภาษาถิ่นสงขลา โดยปรากฏเฉพาะตำแหน่งพยัญชนะต้นเดี่ยวของพยางค์เท่านั้น เขียนแทนได้ด้วยตัวอักษร "ง" ในภาษาไทยมาตรฐาน หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าเป็นรูปแปรที่เป็นที่ยอมรับว่า เป็นปฏิภาคกับ [ฑ] ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ในที่นี้ผู้วิจัยขอเรียกรูปแปร [ฑ] ว่ารูปแบบท้องถิ่นดั้งเดิม เนื่องจากเป็นรูปแบบเดียวที่พบว่าใช้ออกเสียง (ฑ) ในภาษาถิ่นสงขลา จากการศึกษาเกี่ยวกับภาษาถิ่นสงขลาที่ผ่านมา

3.1.2 [ฑ] เป็นเสียงเสียดแทรกที่เส้นเสียง อโม่หะ คล้ายคลึงกับ [ฑ] ใน 3.1.1 แตกต่างกันที่สีความเป็นนาสิกเบาบางกว่าเสียง [ฑ] ข้างต้น (slightly nasalized voiceless glottal fricative)

[ฑ] เป็นรูปภาษาที่ปรากฏใช้ในระบบเสียงภาษาถิ่นสงขลาและภาษาไทยถิ่นอื่นๆ เช่นกัน โดยปรากฏเฉพาะ ตำแหน่งพยัญชนะต้นเดี่ยวของพยางค์ เช่นเดียวกับ [ฑ] ซึ่งผู้วิจัยพบว่ามีการนำมาใช้แปรกันกับ [ฑ]

วจินตัน ฉันทะวิบูลย์ (Chantavibuya, 1959) ได้กล่าวถึงเสียง [ฑ] นี้ว่าเป็นเสียงเสียดแทรกที่เส้นเสียง อโม่หะ ซึ่งขณะที่เปล่งเสียง มีการลดตัวของเพดานอ่อนลงเล็กน้อย ทำให้มีลมผ่านออกจมูกในปริมาณเล็กน้อยด้วย และเขียนแทนด้วยสัญลักษณ์ [ฑ] และเป็นเสียงที่ผู้วิจัยพบว่า ถูกนำมาใช้มากในกลุ่มคนหนุ่มสาวบางกลุ่ม ในขณะที่กลุ่มคนอายุมากส่วนใหญ่จะใช้ [ฑ] และผู้วิจัยขอเรียกรูปแปร [ฑ] ว่ารูปแปรท้องถิ่น เนื่องจากพบว่าเป็นเสียงที่มีอยู่แล้วในภาษาสงขลา แต่ไม่เคยพบว่ามีนำมาใช้แทนรูปแปร [ฑ]

3.2 ความถี่ในการปรากฏของรูปแปรของเสียง (ฦ)

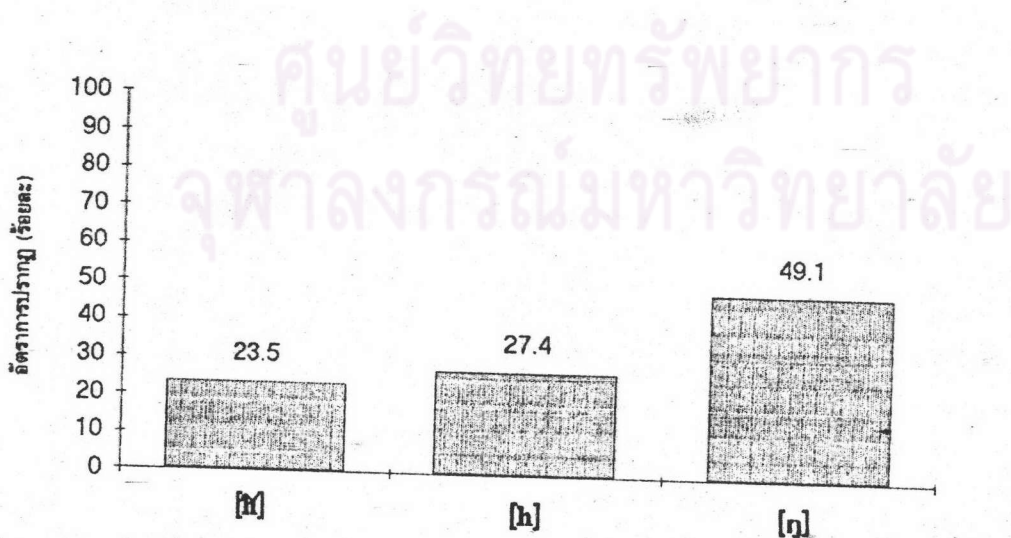
จากการรวมจำนวนครั้งในการปรากฏของรูปแปรทั้ง 3 รูปแปร คือ [ฦ], [ห] และ [ฦ] แต่ละรูป จากการปรากฏของเสียง (ฦ) รวมทั้งสิ้น 1,115 ครั้ง โดยยังไม่ได้แยกตามระดับอายุ เพศ การศึกษา แวดวงภาษา หรือทัศนคติต่อภาษาถิ่นของผู้พูด ได้ความถี่ในการปรากฏของรูปแปรต่างๆ ดังแสดงไว้ในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ความถี่ในการปรากฏของรูปแปรของเสียง (ฦ) ในจำนวนผู้พูดทั้งหมด

รูปแปรของเสียง (ฦ)	จำนวนครั้งในการปรากฏ	ร้อยละ
[ฦ]	262	23.50
[ห]	306	27.40
[ฦ]	547	49.10
รวม	1,115	100

จากตาราง พบสิ่งที่น่าสนใจมาก นั่นคือ มีการนำรูปแปร [ฦ] ซึ่งเป็นเสียงที่มีผู้กล่าวว่าไม่เคยมีปรากฏมาก่อนในระบบเสียงภาษาถิ่นสงขลา โดยนำเข้ามาใช้มากถึง 49.1% และเป็นรูปที่ปรากฏมากที่สุด ในขณะที่รูปแปร [ฦ] ปรากฏใช้น้อยที่สุดเพียงร้อยละ 23.50 นอกจากนี้ ยังมีมีการนำรูปแปร [ห] ซึ่งเป็นเสียงเสียดแทรกเส้นเสียง ลมออกจุมุกคล้ายคลึงกับ [ฦ] แตกต่างกันที่มีปริมาณลมออกจุมุกน้อยกว่าเสียง [ฦ] มาใช้ร้อยละ 27.40

การปรากฏของรูปแปรทั้งสามนี้ อาจแสดงได้ด้วยภาพที่ 4 ดังนี้

ภาพที่ 4 ร้อยละของการปรากฏของรูปแปรเสียง (ฦ) ในจำนวนผู้พูดทั้งหมด

หลังจากการวิเคราะห์ที่ได้รูปแปรของ (ฐ) ที่ปรากฏใช้กับผู้พูดทั้งหมดแล้ว ผู้วิจัยได้นำตัวแปรทางสังคมทั้ง 5 ตัวแปร ทั้งเพศ อายุ การศึกษา แวดวงภาษา และทัศนคติต่อภาษาของผู้พูด มาศึกษาว่า มีความสัมพันธ์กับการเลือกใช้รูปแปรของ (ฐ) หรือไม่ ดังต่อไปนี้

3.3 การแปรของเสียง (ฐ) ตามเพศของผู้พูด

เมื่อนำกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 100 คน มาแยกออกตามเพศของผู้พูดออกเป็น 2 กลุ่ม คือ เพศชาย และหญิงได้ การจำแนกกลุ่มตัวอย่างตามเพศ ดังแสดงไว้ในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 จำแนกกลุ่มตัวอย่างตามตัวแปรเพศ

เพศ	คน	ร้อยละ
ชาย	47	47
หญิง	53	53
รวม	100	100

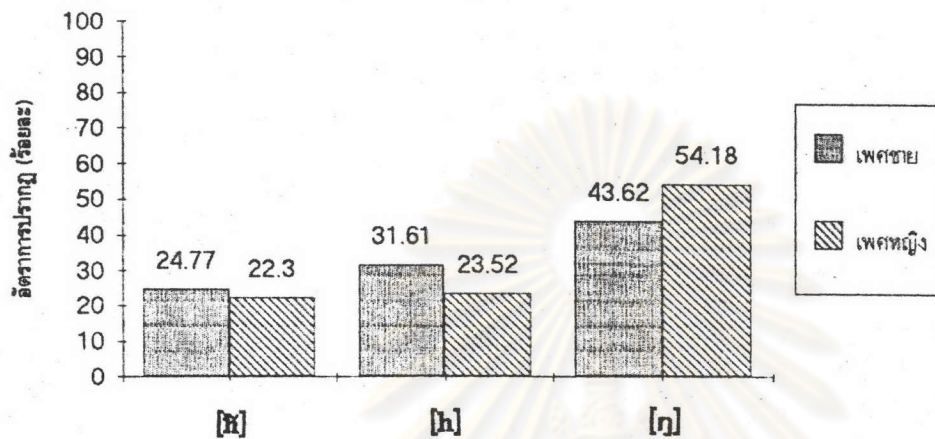
และเมื่อนำข้อมูลรูปแปรของเสียงแปรทั้งหมดมาแยกตามเพศของผู้พูด พบว่า มีความแตกต่างในการออกเสียง (ฐ) ตามเพศของผู้พูดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.01) เช่นเดียวกับตัวแปรอื่นๆ ดังแสดงไว้ในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง (ฐ) ตามตัวแปรเพศ

รูปแปร	เพศ	ชาย		หญิง	
		จำนวนครั้งที่ออกเสียง	ร้อยละ	จำนวนครั้งที่ออกเสียง	ร้อยละ
[ฐ]		134	24.77	128	22.30
[ห]		171	31.61	135	23.52
[ฏ]		236	43.02	311	54.18
รวม		341	100	574	100

$$(x^2 = 10.69, p < 0.01 \text{ df} = 2)$$

จากตารางที่ 5 จะเห็นได้ว่า เพศชายมีการใช้ [ฃ] ร้อยละ 24.71, [ฅ] ร้อยละ 31.67 และ [ฆ] ร้อยละ 40.52 ตามลำดับ ในขณะที่เพศหญิงมีการใช้ [ฃ] ร้อยละ 22.30, [ฅ] ร้อยละ 23.52 และ [ฆ] ร้อยละ 54.18 ซึ่งอาจแสดงให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้นด้วยภาพที่ 5

ภาพที่ 5 ร้อยละของการปรากฏของรูปแปรเสียง (ฃ) ตามเพศของผู้พูด

3.4 การแปรของเสียง (ฃ) ตามอายุของผู้พูด

เมื่อนำข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง 100 คน มาแยกออกตามระดับอายุของผู้พูด ได้กลุ่มของผู้บอกภาษา 4 กลุ่มอายุ ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 จำแนกกลุ่มตัวอย่าง ตามตัวแปรอายุ

อายุ	คน	ร้อยละ
11-20 ปี	26	26
21-30 ปี	28	28
31-40 ปี	20	20
41 ปีขึ้นไป	26	25
รวม	100	100

และเมื่อนำข้อมูลของเสียง (ฃ) ทั้งหมดมาแยกตามอายุของผู้พูดออกเป็น 4 กลุ่มอายุ ดังข้างต้น พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01) ในการออกเสียง (ฃ) ตามอายุของผู้พูด ดังตารางที่ 7 ข้างล่างนี้

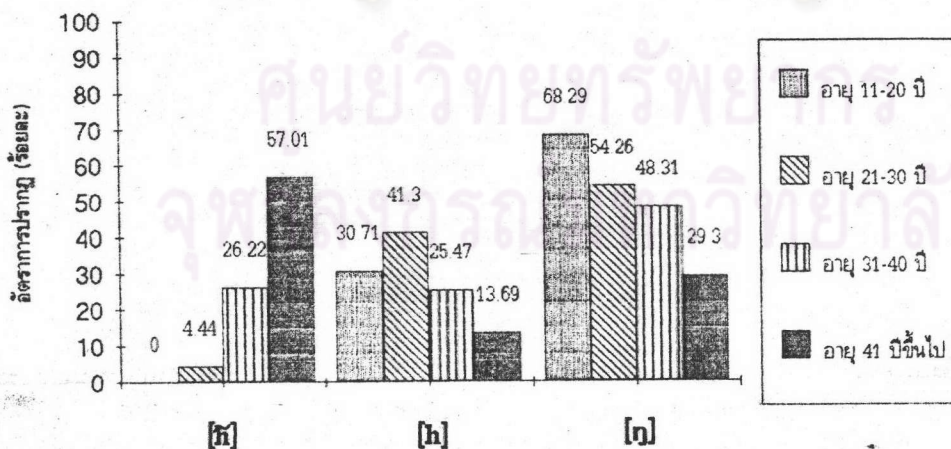
ตารางที่ 7 ความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง (ฌ) ตามตัวแปรอายุ

รูปแปร	11-20 ปี		21-30 ปี		31-40 ปี		41 ปีขึ้นไป	
	จำนวนครั้งใน การออกเสียง	ร้อยละ	จำนวนครั้งใน การออกเสียง	ร้อยละ	จำนวนครั้งใน การออกเสียง	ร้อยละ	จำนวนครั้งใน การออกเสียง	ร้อยละ
[ฌ]	0	0	13	4.44	70	26.22	179	57.01
[h]	74	30.71	121	41.30	68	25.47	43	13.69
[ฌ]	167	68.29	158	54.66	123	48.31	92	29.30
รวม	241	100	292	100	267	100	314	100

($\chi^2 = 240.02, p < 0.01, df = 6$)

จากตารางที่ 7 จะเห็นได้ว่า ผู้พูดกลุ่มอายุ 11-20 ปี ไม่มีการใช้รูปแปร [ฌ] เลย มีเพียงการใช้รูปแปร [h] ซึ่งเป็นเสียงเสียดแทรกที่เสี้ยนเสียง ที่มีความเป็นนาสิกเจือจาง (slightly nasalized glottal fricative) ร้อยละ 30.71 และมีการใช้ [ฌ] มากถึงร้อยละ 68.29 ในขณะที่ผู้พูดกลุ่มอายุ 41 ปีขึ้นไป มีการใช้รูปแปร [ฌ] สูงสุด คือร้อยละ 57.01 แต่มีการใช้ [h] และ [ฌ] เพียงร้อยละ 13.69 และ 29.30 ตามลำดับ

ส่วนกลุ่มอายุ 21-30 ปีมีการใช้ [h] เล็กน้อย คือร้อยละ 4.44, [h] ร้อยละ 41.30 และ [ฌ] ร้อยละ 54.26 และกลุ่มอายุ 31-40 ปี มีการใช้ [h] ร้อยละ 25.47, [h] ร้อยละ 26.22 และมีการใช้ [ฌ] ร้อยละ 48.31 ซึ่งอาจแสดงได้ด้วยภาพที่ 6 ดังนี้

ภาพที่ 6 ร้อยละของการปรากฏของรูปแปรเสียง (ฌ) ตามอายุของผู้พูด

3.5 การแปรของ (ฬ) ตามการศึกษาของผู้พูด

การศึกษาของผู้พูดในที่นี้ แบ่งออกเป็น 3 ระดับการศึกษา ดังได้กล่าวไว้แล้วใน 1.5.2 ตัวแปรทางสังคม คือ

1. การศึกษาสูง ในที่นี้คือ สูงกว่ามัธยมปลายขึ้นไป
2. การศึกษานานกลาง ในที่นี้คือ เกินระดับภาคบังคับถึงมัธยมปลาย
3. การศึกษาต่ำ ในที่นี้คือ ไม่เกินระดับภาคบังคับ

จากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 100 คน อาจแบ่งออกเป็นกลุ่มตามการศึกษา 3 กลุ่ม ดังแสดงไว้ในตารางที่ 8 ดังนี้

ตารางที่ 8 จำแนกกลุ่มตัวอย่าง ตามตัวแปรการศึกษา

การศึกษา	คน	ร้อยละ
สูง	53	53
กลาง	27	27
ต่ำ	20	20
รวม	100	100

การศึกษาก็มีอิทธิพลต่อการแปรของเสียง (ฬ) เช่นกัน ดังตารางที่ 9 ข้างล่างนี้

ตารางที่ 9 ความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง (ฬ) ตามตัวแปรการศึกษา

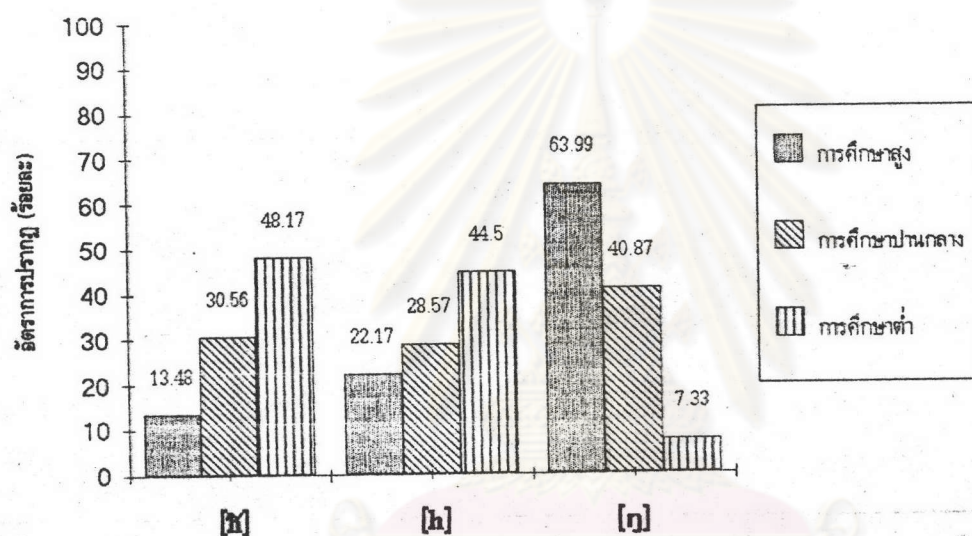
การศึกษา	สูง		กลาง		ต่ำ	
	จำนวนครั้งในการออกเสียง	ร้อยละ	จำนวนครั้งในการออกเสียง	ร้อยละ	จำนวนครั้งในการออกเสียง	ร้อยละ
[ฬ]	93	13.48	77	30.56	42	48.17
[h]	149	22.17	72	28.57	85	44.50
[ฎ]	430	63.99	103	40.87	14	7.33
รวม	672	100	252	100	191	100

($\chi^2 = 91.85, p < 0.01, df = 4$)

จากตารางพบว่า กลุ่มการศึกษาสูงมีการใช้รูปแปรใหม่ [η] มากที่สุดถึงร้อยละ 63.99 รองลงมา คือรูปแปร [h] ร้อยละ 22.17 และ [π] ร้อยละ 13.84 ตามลำดับ

กลุ่มการศึกษานกลางก็มีการใช้รูปแปร [η] มากที่สุดในจำนวน 3 รูปแปร เช่นเดียวกับกับกลุ่มการศึกษาสูง คือ [η] ร้อยละ 40.81, [π] ร้อยละ 30.56 และ [h] ร้อยละ 28.57 ตามลำดับ

ส่วนกลุ่มการศึกษาดำกลั้บมีการใช้ [π] มากที่สุด คือร้อยละ 48.17, [h] ร้อยละ 44.50 และ [η] เพียงร้อยละ 7.33

ภาพที่ 7 ร้อยละของการปรากฏของรูปแปรเสียง (π) ตามการศึกษาของผู้พูด

3.6 การแปรของเสียง (π) ตามแวดวงภาษาของผู้พูด

แวดวงภาษาของผู้พูดในที่นี้ หมายถึง แวดวงการใช้ภาษาถิ่นหรือภาษามาตรฐานมากกว่าในชีวิตประจำวัน (ดูคำอธิบายที่ 2.2.2) ในที่นี้แบ่งจำนวนผู้บอกภาษาตามแวดวงภาษาได้ดังนี้

ตารางที่ 10 จำแนกกลุ่มตัวอย่าง ตามตัวแปรแวดวงภาษา

แวดวงภาษา	คน	ร้อยละ
ถิ่น	80	80
มาตรฐาน	20	20
รวม	100	100

แวดวงภาษาถิ่นในที่นี้ คือ ผู้ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวันส่วนมาก แวดวงภาษามาตรฐานในที่นี้ คือ ผู้ที่ใช้ภาษามาตรฐานในชีวิตประจำวันมาก ซึ่งมีวิธีการวิเคราะห์แวดวงภาษาตามที่ได้เสนอไปแล้วใน 2.2.2

และเมื่อนำข้อมูลเสียง (ฅ) มาแยกตามแวดวงการใช้ภาษาของผู้พูดแล้ว พบสิ่งที่น่าสนใจดังปรากฏในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 ความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง (ฅ) ตามตัวแปรแวดวงภาษา

แวดวงภาษา รูปแปร	แวดวงภาษาถิ่น		แวดวงภาษามาตรฐาน	
	จำนวนครั้งที่ ออกเสียง	ร้อยละ	จำนวนครั้งที่ ออกเสียง	ร้อยละ
[ฅ]	262	28.70	0	0
[ฌ]	296	32.42	10	4.95
[ฎ]	355	38.88	192	95.05
รวม	913	100	202	100

$$(x^2 = 203.81, p < 0.01, df = 2)$$

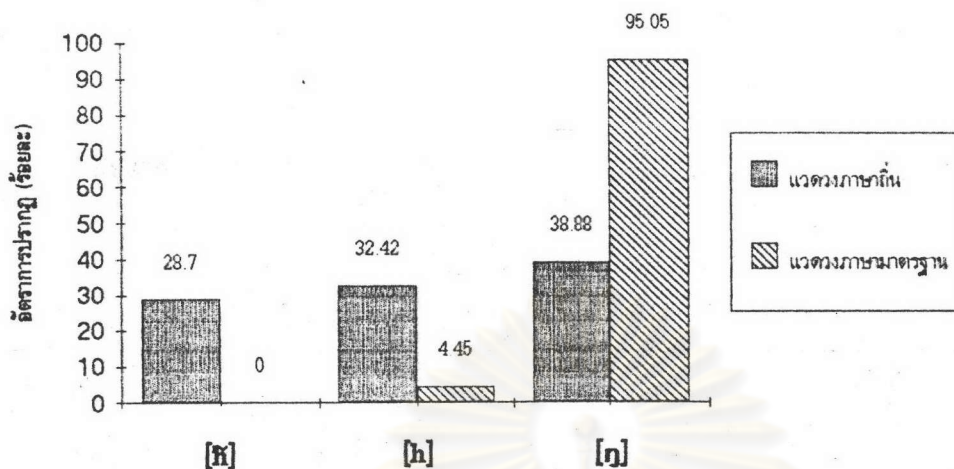
จากตารางจะเห็นได้ว่า มีความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง (ฅ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01) นั่นก็คือ แวดวงภาษามีอิทธิพลต่อการออกเสียง (ฅ) ที่แตกต่างกันจริง

โดยผู้มีแวดวงภาษามาตรฐาน หรือผู้มีแวดวงการใช้ภาษามาตรฐานมากในชีวิตประจำวันนั่นเอง มีการใช้รูปแปร [ฎ] ซึ่งเป็นรูปแปรใหม่ที่นำเข้ามา มาก จนสังเกตเห็นได้ชัดถึงร้อยละ 95.05 ในขณะที่ใช้ [ฌ] เพียงร้อยละ 4.95 และไม่มีการใช้รูปแปร [ฅ] เลย แตกต่างจากกลุ่มผู้มีแวดวงภาษาถิ่น หรือผู้มีแวดวงการใช้ภาษาถิ่นมากในทิศทางตรงกันข้าม

ผู้มีแวดวงภาษาถิ่น มีการใช้รูปแปร [ฎ] เพียงร้อยละ 38.88 ใกล้เคียงกับ [ฌ] 32.42 และ [ฅ] 28.70 ตามลำดับ

จากตารางที่ 11 นี้ อาจแสดงให้เห็นชัดเจนขึ้น ด้วยภาพที่ 8 ดังนี้

ภาพที่ 8 ร้อยละของการปรากฏของรูปแปรของเสียง (ห) ตามแควตงภาษาของผู้พูด

3.7 การแปรของเสียง (ห) ตามทัศนคติต่อภาษาถิ่นของผู้พูด

เมื่อนำกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 100 คน มาแยกตามทัศนคติต่อภาษาถิ่นของผู้พูด ออกเป็น 2 กลุ่มทัศนคติ คือ

- กลุ่มทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น ซึ่งหมายถึง ผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาถิ่น
- กลุ่มทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่น ซึ่งหมายถึง ผู้ที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาษาถิ่น

ตามเกณฑ์การวิเคราะห์ทัศนคติดังที่ได้กล่าวไว้แล้วใน 2.2.3 ได้มีการจำแนกกลุ่มตัวอย่างตามทัศนคติต่อภาษาถิ่น ดังแสดงไว้ในตารางที่ 12

ตารางที่ 12 จำแนกกลุ่มตัวอย่างตามตัวแปรทัศนคติต่อภาษาถิ่น

ทัศนคติต่อภาษาถิ่น	คน	ร้อยละ
ทางบวก	56	56
ทางลบ	44	44
รวม	100	100

และเมื่อนำข้อมูลรูปแปรของเสียง (ห) ทั้งหมดมาแยกตามทัศนคติต่อภาษาถิ่นของผู้พูด พบความแตกต่างในการออกเสียง (ห) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.01) ตามทัศนคติที่แตกต่างกันต่อภาษาถิ่นของผู้พูด ดังแสดงไว้ในตารางที่ 13

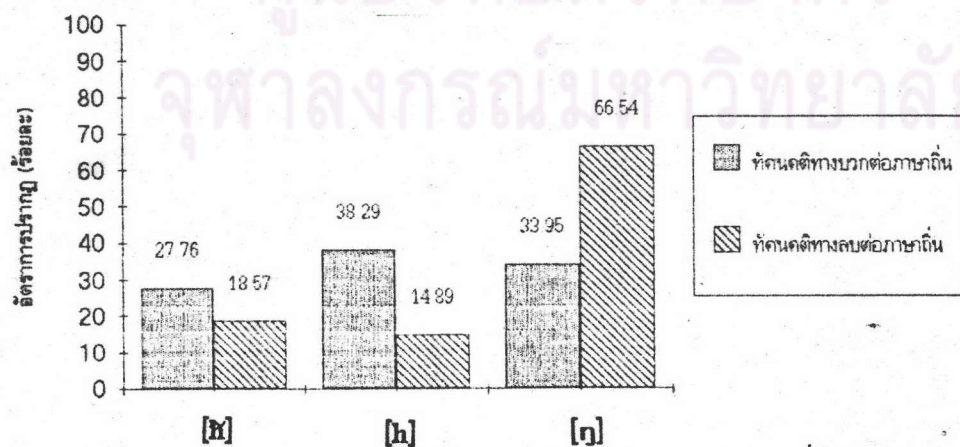
ตารางที่ 13 ความแตกต่างในการใช้รูปแปรของเสียง (ห) ตามตัวแปรทัศนคติ

ทัศนคติ รูปแปร	ทางบวกต่อภาษาถิ่น		ทางลบต่อภาษาถิ่น	
	จำนวนครั้งที่ ออกเสียง	ร้อยละ	จำนวนครั้งที่ ออกเสียง	ร้อยละ
[ห]	166	27.76	96	18.57
[ㅎ]	229	38.29	77	14.89
[ㆁ]	203	33.95	344	66.54
รวม	598	100	517	100

$$(x^2 = 144.11, p < 0.01, df = 2)$$

จากตารางที่ 13 จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ผู้ที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น มีการใช้รูปแปรท้องถิ่นมากกว่า ผู้ที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่น โดยมีการใช้ [ห] ร้อยละ 27.76, [ㅎ] ร้อยละ 38.29 และ [ㆁ] ร้อยละ 33.95 ในขณะที่ผู้ที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่นมีการใช้ [ห] ร้อยละ 18.57, [ㅎ] ร้อยละ 14.89 และ [ㆁ] ร้อยละ 66.54

หรืออาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า ผู้ที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่นมีการนำรูปแปรใหม่ [ㆁ] เข้ามาใช้มากกว่าผู้ที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น โดยมีการใช้ [ㆁ] ถึงร้อยละ 66.54 ในขณะที่ผู้ที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น มีการใช้รูปแปรนำเข้า [ㆁ] เพียงร้อยละ 33.95 เท่านั้น ซึ่งอาจแสดงให้เห็นชัดเจนได้ด้วยแผนภาพที่ 9

ภาพที่ 9 ร้อยละของการปรากฏของรูปแปรเสียง (ห) ตามทัศนคติต่อภาษาถิ่น

จากการเสนอผลข้างต้น สรุปได้ว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.01) ในการออกเสียง (ฌ) ตามเพศ อายุ การศึกษา แวดวงภาษา และทัศนคติต่อภาษาถิ่นของผู้พูด ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ความแตกต่างในการออกเสียง (ฌ) ของผู้พูด มีความสัมพันธ์กับตัวแปรทางสังคมทั้ง 5 ตัวแปร คือ เพศ อายุ การศึกษา แวดวงภาษา และทัศนคติต่อภาษาถิ่นอย่างชัดเจน และตรงตามสมมติฐานที่วางไว้ โดย

1. ผู้ที่มีแวดวงภาษามาตรฐาน ซึ่งพบเฉพาะกลุ่มการศึกษาสูง และการศึกษาปานกลาง จะมีการใช้ [ฌ] ซึ่งเป็นรูปแปรใหม่ที่นำเข้ามาถึงร้อยละ 95.05 มากกว่ารูปแปรอื่นๆ และเมื่อเปรียบเทียบกับผู้ที่มีแวดวงภาษาถิ่น พบสิ่งที่แตกต่างกันมาก คือ

ผู้ที่มีแวดวงภาษาถิ่นจะมีการใช้ [ฌ] เพียงร้อยละ 33 และใช้รูปแปร [ฌ] ร้อยละ 28 นอกจากนี้ยังนำรูปแปร [ฌ] ซึ่งเป็นอีกหน่วยเสียงหนึ่งที่ปรากฏในระบบเสียงภาษาสงขลามาใช้ด้วยถึงร้อยละ 32

2. เมื่อเปรียบเทียบผู้พูดตามกลุ่มอายุ พบว่า กลุ่มอายุน้อยมีการนำรูปแปรใหม่ [ฌ] มาใช้มากกว่ากลุ่มอายุมาก หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า กลุ่มอายุมากมีการใช้รูปแปรท้องถิ่นมากกว่ากลุ่มอายุน้อย

กลุ่มที่นำ [ฌ] มาใช้มากที่สุดร้อยละ 69 คือ กลุ่มวัยรุ่น 11-20 ปี เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มอายุอื่น คือ กลุ่มหนุ่มสาว 21-30 ปี ร้อยละ 54 กลุ่มผู้ใหญ่ 31-40 ปี ร้อยละ 48 และกลุ่มอายุมาก 41 ปีขึ้นไป ร้อยละ 20 ตามลำดับ

อาจกล่าวได้ว่า รูปแปรใหม่ [ฌ] เป็นรูปแปรที่ถูกใช้โดยคนรุ่นใหม่ของคนสงขลา คือวัยรุ่น และวัยหนุ่มสาวมากที่สุด แต่ในขณะเดียวกันก็ยังคงใช้รูปแปรท้องถิ่นอยู่บ้าง โดยนำรูปแปร [ฌ] มาใช้มากกว่ารูปแปรท้องถิ่นเดิม คือ [ฌ] นอกจากนี้ คนรุ่นใหม่อายุน้อยที่สุด คือ 11-20 ปี ไม่มีการใช้รูปแปรท้องถิ่นเดิมเลย ซึ่งอาจจะทำให้เห็นแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงทางเสียงในภาษาถิ่นสงขลาในอนาคตได้บ้าง ดังจะกล่าวต่อไปในบทที่ 9 สรุปและอภิปรายผล

3. ในแง่ตัวแปรการศึกษา พบว่า ผู้ที่มีการศึกษาสูงใช้รูปแปร [ฌ] มากที่สุด ร้อยละ 63 ในบรรดารูปแปรของเสียง (ฌ) ทั้งหมด

ตรงกันข้ามกับกลุ่มการศึกษาต่ำ ซึ่งยังคงใช้รูปแปรท้องถิ่น [ฌ] และ [ฌ] อย่างแน่นอน แต่ใช้รูปแปร [ฌ] น้อยมากเพียงร้อยละ 7.33

ส่วนกลุ่มการศึกษาปานกลาง ก็มีการนำรูปแปร [ฌ] มาใช้มากกว่ารูปแปรอื่นๆ คือ ร้อยละ 40 แต่เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มการศึกษาสูง ก็ยังคงมีความถี่ในการใช้ [ฌ] น้อยกว่ากลุ่มการศึกษาสูง

หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ผู้มีการศึกษาสูง มีการใช้รูปแปร [ฌ] มากที่สุด รองลงมา ก็คือ กลุ่มการศึกษาปานกลาง และต่ำ ตามลำดับ

4. ในแง่ทัศนคติต่อภาษาถิ่น ก็พบว่าผู้ที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่นออกเสียง [ŋ] เพียงร้อยละ 33 ในขณะที่ผู้ที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่น ใช้รูปแปร [ŋ] ถึงร้อยละ 66 มากกว่าผู้ที่มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่นอย่างเห็นได้ชัด

ซึ่งอาจแสดงให้เห็นว่า ทัศนคติต่อภาษาถิ่น โดยเฉพาะในแง่รูปภาษาที่ถูกประณามคือรูปแปร [ŋ] มีส่วนผลักดันให้เกิดการแปรในการออกเสียง (ŋ) โดยมีการนำรูปแปร [ŋ] ซึ่งเป็นรูปแปรที่มีศักดิ์ศรีจากภาษามาตรฐานเข้ามาใช้เป็นอย่างมาก

ในแง่ของผู้พูด พบว่าเพศหญิงเป็นเพศที่นำรูปแปรใหม่ [ŋ] เข้ามาใช้มากที่สุด ร้อยละ 54 รองลงมา คือ [h] ร้อยละ 23 และ [ŋ] ร้อยละ 22

ในขณะที่เพศชายมีการใช้ [ŋ] เพียงร้อยละ 43 รองลงมา คือ [h] ร้อยละ 32 และ [ŋ] ร้อยละ 25

การที่เพศหญิงมีการนำรูปแปรนำเข้า [ŋ] ซึ่งเป็นรูปภาษาที่มีศักดิ์ศรีจากภาษามาตรฐานมาใช้มากกว่าเพศชาย อาจเนื่องจากการที่ผู้หญิงมีความระมัดระวังต่อรูปภาษาที่มีศักดิ์ศรีมากกว่าผู้ชาย และเป็นการสนับสนุนแนวคิดเชิงทฤษฎีที่ว่า เพศหญิง เป็นเพศที่ใช้รูปภาษาที่มีศักดิ์ศรีจากภาษามาตรฐานมากกว่าเพศชาย จากงานวิจัยที่เป็นที่ยอมรับในต่างประเทศและในประเทศก็พอจะช่วยยืนยันปรากฏการณ์ที่ผู้หญิงมีแนวโน้มใช้รูปภาษาที่มีศักดิ์ศรีมากกว่าผู้ชายเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริง เช่น งานของลาบอฟ (Labov, 1965) ซึ่งศึกษาการออกเสียง (-ing) ใน นอร์ซ ประเทศอังกฤษ ซึ่งพบว่าผู้หญิงใช้รูป [ɪŋ] ซึ่งเป็นสำเนียงมาตรฐาน R.P. ที่เป็นที่ยอมรับว่ามีศักดิ์ศรีที่สุดในอังกฤษมากกว่าเพศชาย

จากที่กล่าวไปแล้วข้างต้น อาจทำให้เห็นภาพการแปรที่กำลังดำเนินอยู่ของเสียง (ŋ) ในกลุ่มอายุ เพศ การศึกษา แวดวงภาษา และทัศนคติต่อภาษาถิ่นที่แตกต่างกัน

อย่างไรก็ดี ผลการวิเคราะห์ในบทที่ 3 นี้ อาจยังไม่ได้ให้ภาพความสัมพันธ์ของตัวแปรทางสังคมต่างๆ กับการแปรของเสียง (ŋ) ที่กำลังดำเนินอยู่ในชุมชนที่ทำการศึกษได้ละเอียดนัก ผู้วิจัยจึงขอเสนอ การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยทางสังคมต่างๆ กับการแปรของเสียง (ŋ) ดังกล่าวอย่างละเอียด โดยเปรียบเทียบไปตามกลุ่มย่อยที่สุด ที่มีตัวแปรทางสังคม 4 ตัวแปรเท่ากัน ต่างกันเฉพาะตัวแปรใดที่ทำการศึกษา ดังที่กล่าวไปข้างแล้วใน 2.9 การจัดระเบียบและวิเคราะห์ข้อมูล โดยจะนำเสนอไว้ในบทที่ 4-8 ต่อไป ส่วนกลุ่มย่อยเปรียบเทียบเมื่อควบคุมตัวแปรทางสังคมทั้งหมด แบ่งออกได้เป็น 96 กลุ่ม และได้เสนอแผนผังการแบ่งกลุ่มย่อยตามตัวแปรทางสังคมต่างๆ ไว้ในภาคผนวก ค.